GÂNDURI DESPRE CĂPITAN

Denami HAIDER

De n'ar fi fost ucis, ar fi împlinit 95 de ani la 13 Septembrie 1994. În zilele noastre devine posibilă o asemenea vârstă.

Când s'a săvârşit din viaţa aceasta abia trecuse de 39 de ani. La aceeaşi etate se stinsese şi Hyperion al literaturii române. Tot un Luceafăr, dar al politicii româneşti interbelice, s'a dovedit a fi şi Corneliu Zelea Codreanu, deoarece încă din vremea studenţiei a stăvilit, la Iaşi, expansiunea comunismului în România. Pentru mine nu încape îndoială că în ceea ce priveşte integritatea de caracter şi concepţia politică, există o similitudine perfectă între marii bărbaţi Mihai Eminescu şi Corneliu Zelea Codreanu. Amândoi au rămas incoruptibili, nefiind atraşi câtuşi de puţin de onoruri, de bani sau de funcţii prin care ar fi trădat curatele idealuri tinereşti, puse în slujba naţiei şi a patriei.

Aceasta în ceea ce priveşte teribil de scurtele lor vieţi. Însă prin felul cutremurător în care a părăsit această lume haină, Căpitanul se apropie cel mai mult de Sfântul Ioan Botezătorul. Deşi îi desparte o enormă distanţă temporală (de circa 1900 de ani), totuşi amândoi sfârşesc cam prin aceleaşi suplicii înfricoşătoare, ordonate de aceeaşi ocultă anticreştină. Există, aşadar, o izbitoare asemănare perfectă între ucigaşii lui Ioan Botezătorul din anul 27 şi cei ai lui Corneliu Codreanu din anul 1938 după Hristos. Tetrarhul iudeu Irod Antipa îl are corespondent, după 1911 ani, pe regele iudeo-masonic Carol al II-lea de Hohenzolern, în vreme ce amantei incestuoase Irodiada îi corespunde metresa Lupeasca, Evreică şi dânsa. S'ar părea că doar Salomeea a rămas fără continuatoare. La drept vorbind, rolul acestei adolescente inocente devenise şi-aşa superfluu pentrucă ea nu ştia ce să ceară. Au apărut, în schimb, în noul scenariu (mai diabolic elaborat), consilieri regali, miniştri, generali şi alţi gâzi, setoşi de sânge tineresc, care au cerut nu doar un cap - cel al Căpitanului - ci paisprezece capete. Iar modul chinuitor în care au fost omorîţi şi distruşi cei 14 tineri legionari în frunte cu Codreanu nici nu are termen de comparaţie în toată istoria Terrei: prin strangulare şi, apoi, prin împuşcare, având mâinile si picioarele legate cu lanţuri de ocnaşi. Pe urmă, în groapa comună în care au fost azvârliţi claie peste grămadă, s'a turnat vitriol, ca din trupurile lor de martiri nici oasele să nu rămână intacte. La acest ultim act mişelnic dintr'un spectacol vampiresc, incredibil, dar în întregime real, a participat însăşi Noua Irodiadă (recte Elena Lupescu), unul dintre numeroşii autori morali ai carnagiului, spre a se convinge personal că s'a îndeplinit absolut totul după bunu-i plac drăcesc...

Aveam doar 6 ani în toamna lui 1940, când mi-a fost dat să aud, pentru prima oară, intonându-se *"Sfântă tinereţe legionară"*.

Şi acum, la 60 de ani, sunt cuprins de aceiaşi dulci fiori de bucurie şi de îmbărbătare ca în copilărie.

Mărturisesc cu toată onestitatea că n'am citit - nici nu cred că există - alt text laic atât de frumos, de mobilizator şi de însufleţitor ca poemul - imn *"Sfântă tinereţe legionară"*. Fiecare vers şi fiece slovă sunt înălţătoare, de neuitat, însă pe mine m'au impresionat cel mai puternic aceste două perechi lexicale din refren: *"Garda-Căpitanul"* şi *"Ţara-Căpitanul"*. Tot atunci, în 1940, primul care mi-a răspuns la tulburătoarea interogaţie *"Cine-i Căpitanul?"* a fost regretatul meu tată. Părintele meu nu dobândise prea multe cunoştinţe în istorie şi în politică, dar ştia destule lucruri ca să-mi fi astâmpărat curiozitatea de copil.

Însă cel ce avea să mă lumineze pe deplin asupra Mişcării Legionare şi a întemeietorului său va fi bădia Erhan Sebastian. Aceasta s'a întâmplat prin iarna 1957-1958. În celulele 1-4 şi 9-12 ale secţiei a III-a a penitenciarului Jilava, am avut norocul să-l cunosc pe acest admirabil bucovinean, brav veteran al Legiunii Arhanghelul Mihail. Dela el am aflat, mai întâi, ceea ce acum îmi confirmă fotografia: că marele martir Corneliu Zelea Codreanu a fost un bărbat înalt, atletic, frumos şi viteaz ca un arhanghel. Afirmă adevărul despre frumuseţea lui îngerească şi bărbaţii, nu numai femeile, care au avut şansa extraordinară de a-l vedea şi a-l auzi vorbind.

Căpitanul ştia să îmbine desăvârşit vorba aspră cu blândeţea şi cu omenia în fapte. Nu se cunoaşte nici o nepotrivire între promisiunile şi faptele sale. Avea o minte genială. Inteligenţa lui, bazată pe harul facerii de bine, al construcţiei, nu admitea compromisuri cu politicienii, cu cei ce se pretau la înţelegeri satanice dăunătoare pentru scumpa noastră ţară. Servirea patriei şi slujirea lui Hristos până la jertfirea vieţii reprezentau suprema lege pentru Căpitan.

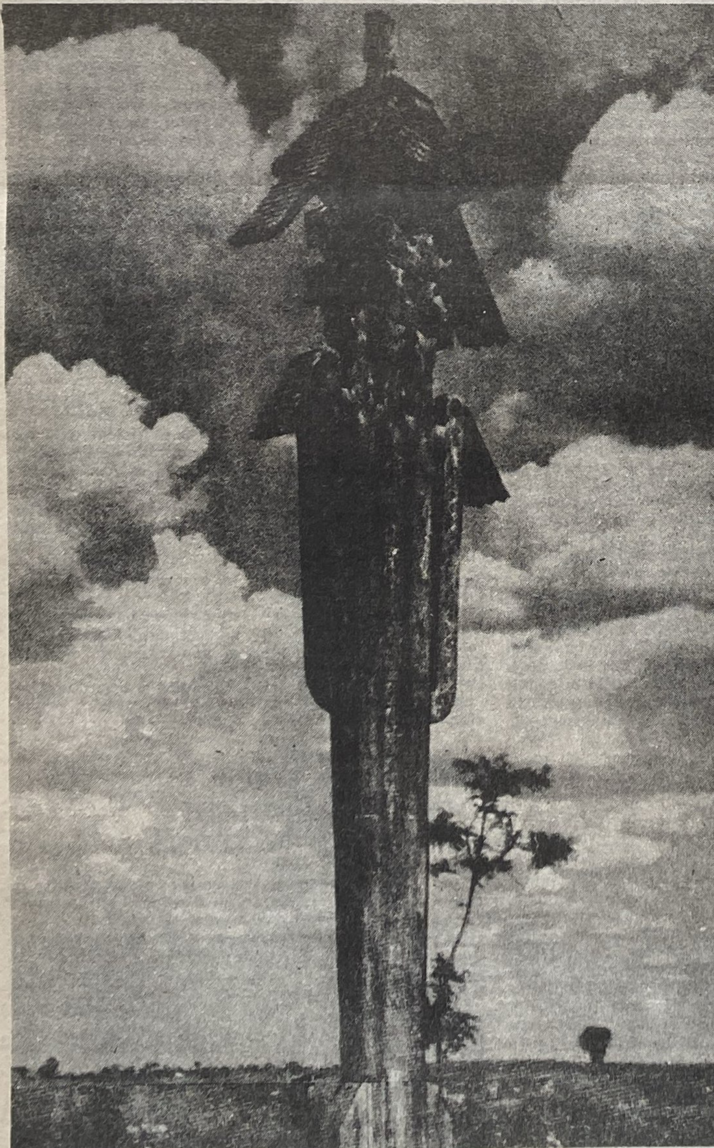
Parcă-l aud şi acum, după 35-36 de ani pe bădia Erhan zicând cu fală: "Îi plăcea Căpitanului să facă sport. Dar nu unul de maidan, cum fac mai toţi copiii şi flăcăii, ci unul de performanţă. Ba chiar mai multe sporturi. Le practica aproape pe toate cu rezultate bune. Era polisportiv ca un German. Îndeosebi la schi şi la înnot nu-l întrecea nimeni. Eram şi eu - continuă bădia din negura vremii de demult - la Carmen Sylva, când Căpitanul a salvat pe un Iţic dela înnec. Câţiva camarazi i-au atras atenţia că şi-a riscat propria viaţă pentru un iudeu nemernic. N'am să uit nicicând riposta hotărâtă pe care ne-a dat-o Căpitanul: *"Am salvat un om. Nu contează că-i Evreu. Şi vă rog să reţineţi pentru totdeauna că nu împotriva Evreilor ca atare trebue să se îndrepte lupta necruţătoare a unui legionar autentic, ci contra celor ce fac rău României şi bisericii creştine"*.

Crezul acesta umanist şi naţionalist-creştin - subliniază venerabilul meu călăuz - s'a confundat cu un principiu dela care nu s'a abătut nici măcar o dată. Lângă el - încheie bătrânul meu dascăl legionar - te simţeai în siguranţă. Nu te temeai de nimic. Cel puţin pentru mine personalitatea lui impunătoare reprezenta un nu ştiu ce ocrotitor. Era ca un scut, ca un înger păzitor, ca un arhanghel cutezător şi izbăvitor. Ar fi putut trăi până la bătrâneţe de n'ar fi fost răpus de monştrii cei mai sângeroşi din istorie. Încă pe-atât de-ar fi trăit, adică 70 de ani, ar fi reuşit cu siguranţă să facă din România o ţară frumoasă *"ca soarele sfânt de pe cer"* ideal neagreat însă de oculta mondială care nu va îngădui nici unui popor mic, ca al nostru, să se ridice şi să se întărească prea mult...

Vrăjmaşii românismului şi ai creştinismului, căutând nod în papură îi reproşează Căpitanului nostru faptul că l-a împuşcat pe torţionarul, persecutorul şi criminalul prefect de poliţie din Iaşi, Manciu, deşi se ştie că atunci a fost vorba nu de o faptă premeditată, ci de una săvârşită în legitimă apărare. De altminteri, justiţia l-a achitat, absolvindu-l de orice vină.

Dar aceşti duşmani ai adevărului istoric ar trebui să-şi aducă aminte că Moise însuşi s'a văzut nevoit să omoare un Egiptean care-l bătea cumplit pe un sclav evreu: cu toate acestea nimeni nu l-a calificat pe Moise *"criminal"*, iar fapta aceea n'a fost de natură să-l împiedice a urca până la cea mai înaltă treaptă a devenirii sociale. Chiar Dumnezeu l-a desemnat pe Moise, după omor, ca lider politic şi religios al poporului ales din era dinainte de Hristos. Ba, îndrăznesc să afirm că cinstirea ce i se cuvine lui Corneliu Z. Codreanu o întrece pe a lui Moise întrucât Căpitanul a intrat în veşnicie prin moarte trupească de mare mucenic.

De altfel, nutresc necontenit convingerea neclintită că multă vreme nu va mai trece până ce pleiada noastră de sfinţi - sărăcuţă deocamdată - se va îmbogăţi cu marii mucenici Ioan I. Moţa, Vasile Marin şi Corneliu Zelea Codreanu, care, asemenea Brâncovenilor, şi-au dat viaţa pentru Hristos. Cât timp va curge Dunărea şi va exista un spaţiu terestru ce se numeşte România, Căpitanul va fi pomenit şi omagiat ca liderul politic şi spiritual cel mai de seamă al tineretului din acest al XX-lea veac de după Hristos.

TROIŢA STRĂBUNĂ STRĂJUIND PĂMÂNTUL DACIEI

SPIRITUALITATE LEGIONARĂ

Mişcarea legionară, înainte de a fi o mişcare politică, teoretică, financiară, economică, etc., de formule, este ***o şcoală spirituală***, în care dacă va intra un om, la celălalt capăt va trebui să iasă un erou.

Mişcarea legionară are mai mult caracterul unei mari şcoli spirituale.

Ea tinde să aprindă credinţi nebănuite, ea tinde să transforme, să revoluţioneze sufletul românesc.

Strigaţi în toate părţile că răul, mizeria, ruina ne vin dela suflet.

Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebue să se lucreze în momentul de faţă. Sufletul individului şi sufletul mulţimii.

De aceea piatra unghiulară dela care porneşte Legiunea este omul; nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice. "Legiunea Arhanghelul Mihail" va fi, prin urmare, mai mult o *şcoală şi o oaste* decât un partid politic.

Poporul român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie de un mare om politic, aşa cum greşit se crede, ci de un mare educator şi conducător, care să biruiască puterile răului şi să zdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta însă, el va trebui să biruiască mai întâi răul din el şi din ai lui.

Din această şcoală legionară va trebui să iasă un om nou, un om cu calităţi de erou. Un uriaş în mijlocul istoriei noastre, care să lupte şi să biruiască împotriva tuturor duşmanilor Patriei, lupta sa şi biruinţa sa trebuind să se prelungească şi dincolo, asupra inamicilor nevăzuţi, asupra puterilor răului, tot ce poate rodi rasa noastră mai mândru, mai înalt, mai drept, mai puternic, mai înţelept, mai curat, mai muncitor şi mai viteaz, iată ce trebue să ne dea şcoala legionară! Un om, în care să fie dezvoltate, până la maximum, toate posibilităţile de mărire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru.

Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptăţii; cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce neamul nostru pe căile măririi lui.

În acest tip de erou - erou în sens războinic - pentru ca să poată prin luptă să-şi impună părerea - erou în sens social: incapabil după victorie de a exploata munca altuia - erou al muncii uriaşul creator prin muncă al ţării sale - trebue să fie concentrat tot ce a putut strânge mai bun în timpul miilor de ani poporul român.

Pe acest om îl aşteptăm, pe acest erou, pe acest uriaş.

Pe el se va baza statul cel nou, România de mâine.

Un nou partid politic nu poate să dea decât cel mult un nou guvern şi o nouă guvernare; o şcoală legionară însă, poate să dea ţării acesteia un mare *tip de Român*. Poate să iasă din ea ceva mare, cum n'a mai fost, care să frângă în două întreaga noastră istorie, şi să pună temeliile începutului unei alte istorii româneşti, la care acest popor are dreptul, datorită suferinţelor şi răbdării lui milenare, precum şi curăţeniei şi nobleţei sale sufleteşti, căci este, poate, singurul popor din lume, care, în toată istoria sa, n'a cunoscut păcatul robirii, încălcării, sau nedreptăţii altor popoare.